

אנטומיה של דרישה

מתהום הנפש להארת פנים: מסע
פסיכולוגי ורוחני אל הלב של ימי התשובה

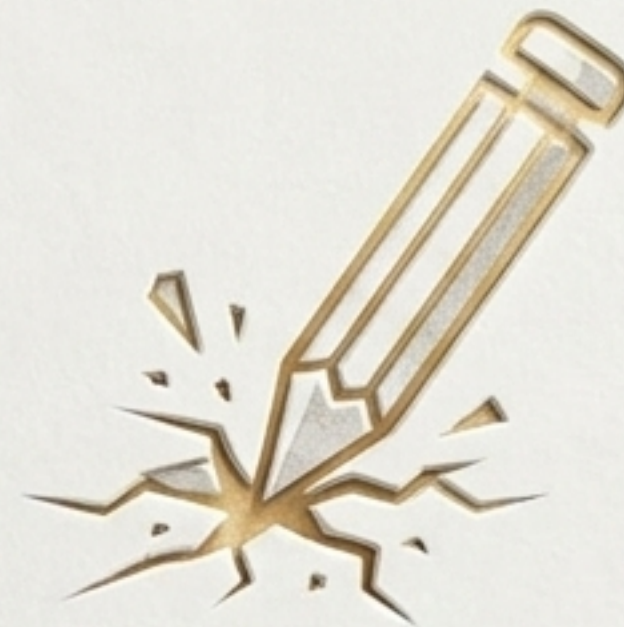
האשליה של המובן מאליו: מה אנחנו דורשים ב"דרישת שלום"?

כשאנו מוסרים "דרישת שלום", איננו רק מתעניינים בנימוס.
אנו מבצעים פעולה אקטיבית.

נוכחותו של האדם השלישי נעדרת מהמרחב הגלוי. מעשה ה"דרישה"
הוא חציבה בתוך חיינו הפשוטים והמידיים כדי לשלוף את האדם הנעדר מתוך
ההיעדרות, ולהנכיח את שלומו וטובתו בלבנו פנימה.

דרישה

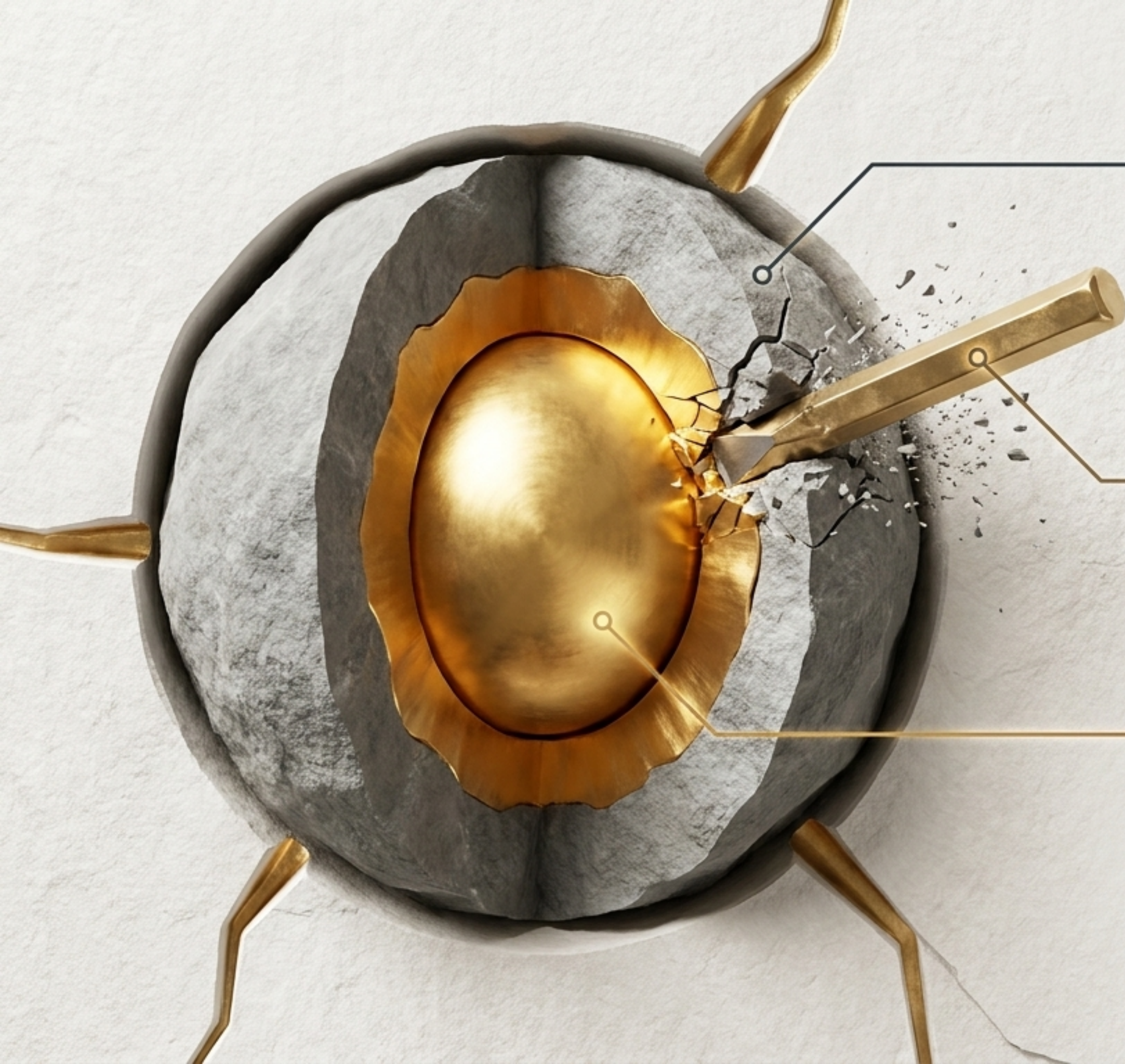
1. תביעה ובקשה בתוקף

המשמעות היומיומית: פעולה אקטיבית, חסרת פשרות, שאינה מוותרת (כגון: "דרישת תשלום").
התעקשות לקבל את מה שראוי להיות נוכח.

2. פירוק והרכבה מחשבתי

המשמעות העמוקה: המהלך האינטרפרטיבי הפנימי. הוצאת הטקסט והמציאות מאופן קריאתם המיידי והפשטני, כדי לגלות משמעות חדשה.

ההנחה ביסוד ה"דרישה": המציאות הריאלית והגלויה אינה חזות הכול. ישנם ממדים נסתרים המכילים את האותנטיות שאנו כמהים אליה.

פשט /

רמז: הרובד החיצוני והמיידני.
המציאות כפי שהיא נראית על פני
השטח, המשמשת כהסוואה.

דרש: הפעולה התובענית.
"הפטיש" שמקלף את ההסוואה.
תעלול מחשבתי שמפרק את הקיים.

סוד: האותנטיות. הממד שאילולא
מעשה ה"דרישה" האקטיבי, לעולם לא
היינו מסוגלים באמת להגיע אליו.

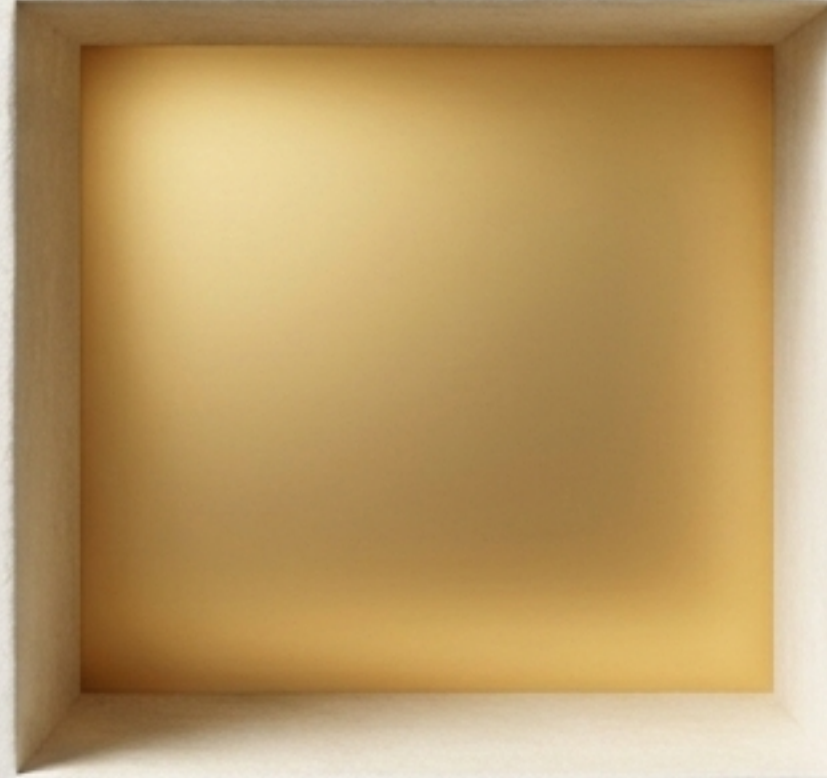

הקדושה אינה מגיעה מאליה.
גזירתה של הקדושה היא הצורך
לחזור ולדרוש אחריה, לפרק
ולהרכיב ולמשמע פעם אחר פעם.

כי אם אל המקום אשר יבחר ה' אלהיכם... לשכנו תדרשו ובאת שמה

התביעה לנוכחות:

השכינה, כביכול, תובעת מאיתנו
לתבוע ולדרוש אותה. אל לנו
לחפש רק אתר גיאוגרפי, אלא
אלא עלינו לדרוש אחר נוכחות,
השראה, ופשר. רק כך מושגת
קרבה והארת פנים.

לא רק מגרש לבנייה:

משה רבנו מבהיר כי חיפוש
המקום אינו חיפוש אחר נדל"ן
נדל"ן למקדש.

אלול ותשרי: ספת הפסיכולוג של תהום הנפש

בכניסתנו לתקופת הסליחות, כל חוויות השנה החולפת עוברות היתוך ועיבוד דקונסטרוקטיבי. הכול מתפרק ונבנה מחדש; שום דבר לא נשאר מובן מאליו.

אין כמו פעולת ה"דרישה" כדי לשמש כאינטרוספקציה המדויקת של קריאת התשובה. איננו עוסקים בהלקאה עצמית, אלא אנו ישובים על "ספת הפסיכולוג": נוברים, משחזרים, ומנסים להתחקות אחר עצמנו. התשובה היא הדרישה אחר הקדושה השוכנת בלב כל אחד ואחת מאיתנו.

שינוי פרדיגמה: מסטטיות לדרישה אקטיבית

פרדיגמת ה"דרישה"	הגישה המסורתית (סטטית)	
התחקות עצמית, חיטוט פנימי, וגילוי האותנטיות.	הלקאה עצמית, תחושת אשמה, וחרטה.	מטרת התהליך
"ספת הפסיכולוג" - ירידה לחדרי תהום הנפש.	מרחב ריטואלי (בית הכנסת, טקסים קבועים).	המיקום הנפשי
פירוק והרכבה מחדש. שום דבר אינו סטטי.	קבלת הקיים. הטריטוריה כמובן מאליו.	תפיסת המציאות
חוקר אקטיבי, חוצב בסלע הבנאליות, תובע נוכחות.	פסיבי, עומד למשפט, ממתין לקדושה.	תפקיד האדם

כמים הפנים: האלוהים נדרש לדרוש

הפעולה האנושית:

אנו דורשים וחוצבים בחומר
כדי להציף את ההווה אל
אל מעבר לאפרוריות.

כשאנו מנסים לחשוף את
האותנטיות שלנו מבעד
ל"שאור שבעיסה" (ברכות
יד' א').

התגובה האלוהית:

האלוהים נדרש להפר את
הזרות והאחרות, לצאת
ממקומו הערטילאי ("משמי
מעונך"), ולדרוש אותנו
בחזרה. זוהי בקשה
לרחמים - שהאל יחקור
ויראה בנו את הצד האמיתי
ביותר שלנו.

דְרוֹשׁ נָא דוֹרְשֶׁיךָ בְּדִרְשָׁם פָּנֶיךָ
"הַדָּרֵשׁ לָמוּ מְשִׁמִּי מְעוֹנְךָ"
(מתוך פיוט לסליחות)

מעגל הקסמים של הארת הפנים

בְּקֶשׁוֹ פָּנֶי

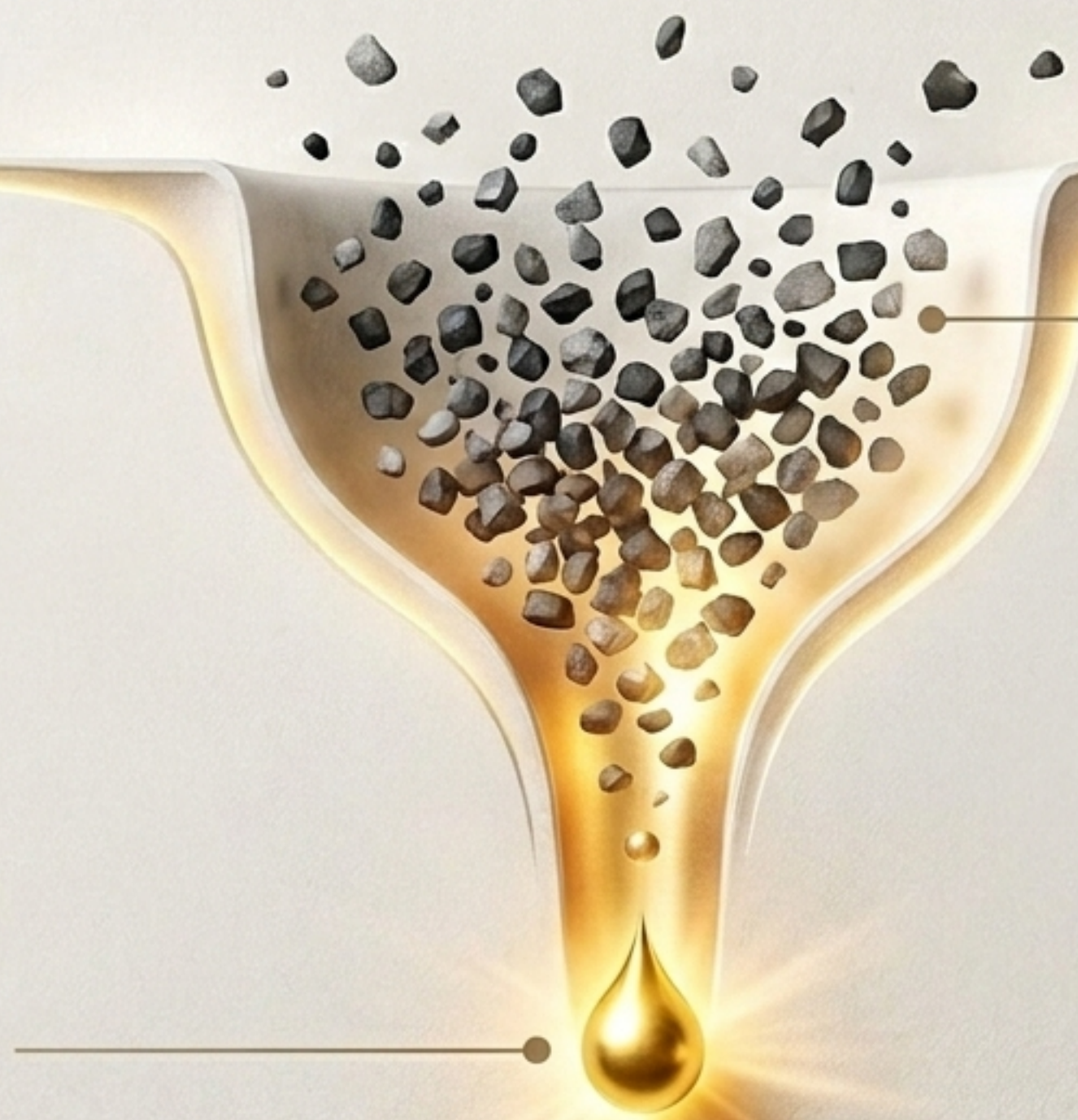
אֶת פָּנֶיךָ ה' אֲבַקֵּשׁ

לפי ספר תהילים (כז' ח'), החקירה הדקונסטרוקטיבית הופכת להתמה הדדית.

כשהאדם מבקש את פני האלוהים, הוא בעצם מבקש את פניו שלו. הוא דורש והופך בתוכו פנימה ("בקשו פני"), ומתוך גילוי העצמי המזוקק, הוא מזדקק ופוגש את האלוהות ("את פניך ה' אבקש").

דרישה אינסופית להארת פנים הדדית.

ראש השנה: כור ההיתוך של ההווה

ביום הדין, אנו דוחים את
הטריוויאליות הקיומית.
הזיכרונות כולם (טובים ורעים
כאזנים אל תוך תהליך של
של פירוק והרכבה.

"ואותי יום יום יְדַרְשׁוּן"
(ירושלמי ר"ה ד' ח').

התוצר המזוקק:
"דְּרִשׁוֹנֵי וְחֵיו"
(עמוס ה' ד')

רק מתוך העמידה בדין,
הנחקירה התהומית של
הווייתנו, אנו יכולים לזכות
לחיים של חיבור, הרמוניה,
התפתחות ותיקון.

הדרישה כחיים עצמם

קריאת הנביא "דְּרִשׁוּנִי וְחַיּוּ" אינה רק הבטחה לשכר,
אלא הגדרת המציאות.

היכולת שלנו לחיות באמת היא להיות בתודעה מתמדת של
דרישה. לדחות את השגרה הבנאלית, להעמיק, לשאול ולפרק
ולפרק, כדי להיות ראויים להיכתב ולהיחתם לשנה
שכולה דרישת אלוהים, וחיי אמת.